

Toimitussihteeriltä.

Kansilehdelle on tullut risti rakastetun nimen jälkeen. Se on historiallisen tapahtuman merkki: Mestari on kutsunut lepoon uskollisen palvelijansa vapauttamalla hänet ristiksestä, jota hän oli kantanut yli 58 vuotta.

P. E:n poistuminen oli yllätys kaikille. Olihan hän vielä edellisenä iltana, vuosikokouksemme päättäjaisissä, puhunut niinkuin ainakin johtaja, joka näkee saavutettavan päämäärän entistä selvempänä edessään. Emme tiedä, tiesikö vai aavistiko hän itse kuolemansa. Mahdollisesti, — korkeammassa itsessään. Tiedämme vain, että hän kevään kuluessa kirjoittamissaan yksityiskirjeissä oli useasti ilmaissut voittamattoman koti-ikävänsä, ja tiedämme hänen vielä paluumatkallaan Atlantilla rukoilleen, että hänen edes suotaisiin päästä kuolemaan Suomeen, maahan, joka hänelle oli rakkain kaikista. Ymmärrämme edelleen, että hänen kaltaisensa mies, jonka työtä todella voi sanoa elämäntyöksi, ei ajattele kuolemaa. Eikä kuolema herätä huolia miehessä, joka jo eläessään on käynyt manat ja tuonelat.

Tämä ei olekaan kysymyksistä tärkein. Oikeutettumpaa on kysyä, miten P. E:n poistuminen on ymmärrettävä Ruusu-Ristin työn kannalta. Oliko se merkki siitä, että hän oli epäonnistunut, siitä, ettemme olleet vastanneet toiveita, joita meihin oli kiinnitetty?

Jokainen, joka oli läsnä äskeisessä vuosikokouksessamme, tuntee sydämensä vilpittömästi vastaavan: „Ei, syy ei ollut se.“

Milloinkaan ennen P. E. ei ollut tuonut ilmi tuntemaansa iloa sillä tavalla; „armo“ oli väritön ja kulunut sana ilmaisemaan hänen onnensa ylenmääräisyyttä. Missään vuosikokouksessa ennen tätä P. E. ei ollut myöskään lausunut niin rohkaisevia ja luottamuksentäyteisiä sanoja. Eivätkö ne, joilta paljon odotetaan, ole saaneet kiitosta jo sillä, että tuntevat itseltään odotettavan enemmän kuin mihin luulevat pystyvänsä? Me kaikki, jotka saimme ottaa hänet vastaan matkalta palattuun, tunnemme, että hän lähti uudelle matkalleen triumfaattorina.

Olemme nyt samassa asemassa kuin raamatun vertauksen palvelijat, joiden hoitoon isäntä matkalle lähtiesään uskoj omaisuutensa. Olemme saaneet talenttimme, mekin. Olemme niistä vastuussa sekä järjestönä että sen yksityisinä jäseninä. Meiltä ei kysytä kuinka suuret ovat lahjamme ja kykymme; meiltä odotetaan ensi sijassa, että teemme parhaamme i t s e s t ä m m e.

Työ, jota tahdomme tehdä, on vaativa. Mestarit, joiden huomio on meihin kohdistunut, eivät meitä tuomitse jos epäonnistumme. He antavat aina tilaisuuden, jos on nähtävissä pieninkin onnistumisen mahdollisuus, mutta he jaksavat myös odottaa seuraavaan vuosisataan. Jumala, joka meissä on, tuomitsee epäonnistumisemme todistajinaan ne hyvät päätökset, joiden turvin olemme eläneet päivästä toiseen.

Kaipauksemme on inhimillinen ja sikäli luonnollinen. Kuitenkin tuntuu kuin P. E. itse sanoisi: „Mitä te minusta... Jos minua rakastatte, rakastakaa toisianne niinkuin minäkin teitä rakastan. Tehkää sitä työtä, jota minäkin tein ja jatkuvasti teen“.

*

Jäsenkokouksessa, joka pidettiin toukokuun 27 p:n iltana Helsingissä, useat puhujat, koettaessaan kuvailla hetken tunnelmia, vertasivat Ruusu-Ristiä kristilliseen alkuseurakuntaan. Vertaus oli epäilemättä monessa suhteessa osuva. Kumpaisetkin menettivät opettajansa, ja kuitenkin tämä oli läsnä ja kaikkia lähellä. Alkuseurakunnassa liitti jäsenet toisiinsa yhteinen rakkaus Opettajaan; samoin tuntuivat tuona P. E:n ruumiinsiunausjuhlan iltana persoonalliset ristiriidat hälvenneen hetkeksi yhteisymmärryksen ja veljeyden voimasta. Sanon „hetkeksi“, sillä tiedämme, että vaikeudet, sisäiset ja ulkonaiset, ovat edistymistilaisuuksia, jotka elämä meille tarjoaa. Miksi siis

niitä pelkäisimme? Jos arvaamme, että vastustajamme — sillä niitäkin meillä on, niinkuin olemme kokeneet — luulevat nyt saaneensa riemuitsemisen aihetta, että elämän „harmaat“ tekijät yrittävät herättää keskuudessamme eripuraisuutta ja hajaannusta, tiedämme myös olla varuillamme. „Valvokaa ja rukoilkaa!“ on kehoitus, joka annettiin jo kaksituhatta vuotta sitten tämänkaltaisten taupausten varalle. Olemme turvassa, jos sydämässämme on rakkautta ja tahdossamme pyrkimys totuuteen. Voimme helpommin voittaa keskinäiset hankauksemme ja erimielisyytemme, jos muistamme pitää silmiemme edessä sen tosiasian, että me ruusuristiläisinä myös olemme vastuussa kansasta, jonka jäseniä olemme. Meidän on opittava kestäämään itsessämme ja omassa piirissä yhä kireämpiä ristiriitoja, jos haluamme olla pylväitä, jotka horjumatta kannattavat suuriakin massoja.

Ruus-Risti on jo useasti tehostanut suverenisuuttaan yhtenä teosofisen liikkeen haarautumana; samoin se tekee nytkin, kun sen ensimmäinen johtaja on toistaiseksi siirtynyt rajan toiselle puolelle. Se tietää, että sillä on oma tehtävänsä suoritettavanaan. Se tahtoo hoivata ja kartuttaa H. P. B:n ja P. E:n henkistä perintöä, noudattaen työssään suuntaviivoja, jotka sille ovat vuosien kuluessa käyneet yhä selvemmiksi, lähinnä isänmaamme ja välillisesti koko ihmiskunnan hyväksi.

*

P. E:n poistumisen aiheuttamien ulkonaisten toimenpiteiden järjestely on siirretty ensi syksyyn. Kaikki jäsenet voivat tällä välin auttaa järjestöämme sillä että pysyvät uskollisina Ruusu-Ristin organisatioperiaatteille, rauhallisina ja kiihottomina. Vastuu järjestöstämme on nyt Hallituksen varapuheenjohtajalla, Hilda Pihlajamäellä, — okkultisesti se oli hänellä jo P. E:n viime syksyisestä matkalle lähdöstä alkaen. Tiedämme kaikki hänen tinkimättömän uskollisuutensa Ruusu-Ristiä ja sen ensimmäistä johtajaa kohtaan; on siis luonnollista, että ajatuksin ja teoin annamme hänelle apuamme ja tukeamme. Uskomme, että hän tulee kunniakkaasti kantamaan Ruusu-Ristin johtajamerkkiä, joka — sen näimme ja kuulimme — P. E:n kuolinvuoteen ääressä uskottiin hänelle P. E:n määräyksen mukaisesti.

Jokainen ruusuristiläinen ymmärtänee millainen mer-

kitys on nyt kirjallisuutemme, eritoten P. E:n teosten levittämistyöllä. Sisällytämme tähän myös aikakauskirjamme ja toivomme, että se jäsentemme välityksellä saa lukuisasti uusia tilaajia ja ystäviä. Se on omistettu kaikille totuudenetsijöille, mutta samalla se on järjestömme virallinen äänenkannattaja. Toivomme, että lukijamme ymmärtävät tämän kaksinaisen tehtävän, ja että kirjeenvaihtajamme säilyttävät myötemielisyytensä, vaikka toimitus joskus ratkaisuoikeuttaan käyttäen jättäisikin jotkut kirjoitukset julkaisematta tai sijoittaisi ne „Vapaan sanan“ osastoon. Se yrittää kaikissa tapauksissa toimia parhaan ymmärryksensä mukaisesti.

Viimeisessä matkakirjeessään P. E. esitti toivomuksen, että „Ruusu-Risti“ saataisiin ilmestymään kunkin kuun alussa, eikä loppupuolella, niinkuin tähän saakka. Toivomme, että muutos saadaan aikaan.

*

P. E. nimitti mielellään elämää jumalalliseksi seikkailuksi, saduksi, joka tuli vuosi vuodelta ihmeellisemmäksi. Se, mikä hänelle oli kokemusta, on meille tarjolla mahdollisuutena. Jos joka päivä muistamme jumalallisen syntyperämme velvoitukset, voimme mekin tulevaisuudessa sanoa — ei rohkaisuna, niinkuin nyt, vaan sisimmästä luonnostamme puhjenneena vakaumuksenamme — vanhan runon ritarin keralla:

„Miksi pelkäisin ankaroita ja outoja kohtaloita?
Mitäpä muuta ihminen voi kuin uskaltaa!“